14

விழுது

ஆலமரம் தன் விழுதுகளின் பலத்தில்தான் நிற்கிறது என்று எங்கோ படித்த ஞாபகம். இது உண்மைதானா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆலமரத்தைத்தான் கேட்க வேணும். ஆனால் ஒன்று எனக்குத் தெரியும். ஒரு குடும்பம் அதனுடைய சந்ததிகளின் யோக்யதையினால்தான் தலை தூக்குகிறது. யோக்யதைப்பாடுகள் சரியும்போது, அந்தக் குடும்பமும் சரிந்து போகிறது. இது மெய்யான விஷயம். இது உண்மைதானா என்பதை ஒரு குடும்பத்திடம் சென்று கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரு குடும்பத்தின் அங்கத்தினனாகிய நான் சொல்வதே போதும்.

ஒரு குடும்பத்தின் கதையை நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். இந்தக் குடும்பத்தின் 'அ'வாக இப்பவர் எங்கள் அப்பா. அ—வில் தொடங்குவது உத்தமம்.

அப்பா—அப்பாவைப் பற்றி ரெண்டு வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு கவிதை நான் எழுதினேன்.

"அப்பா,

இப்போதெல்லாம்

'ஏறு மயில் ஏறு' வை

அழுது கொண்டேதான் பாடுகிறார்.

எங்கள் வீட்டு உட்சுவர்கள்

விழுந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன."

இப்போது எங்கள் அப்பாவைப் பற்றிய ஓர் 'அவுட்லைனா'வது உங்களுக்கு கிடைத்திருக்கும்.

அப்பா பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராம். பெரிய என்றால் எல்லாம் பெரிய. வீடு பெரிய. அந்த காலத்தில் எங்கள் தெருவில்

இருந்த மெத்தை வீடுகள் ரெண்டே ரெண்டுதானாம். அதில் ஒன்று எங்களுடையது. சொத்து பெரிய. ஏராளமான நஞ்சையும், பெரிய பெரிய தோப்புகளும். தோப்புகளில் பெருவாரியான மரங்கள், கள்ளு மரங்கள். தாத்தா கள்ளுக் கடை வைத்து நடத்தினார். ஏராளமான வரவு. வீடு முழுக்க சாதி சனங்கள். வேளைக்கு நாற்பது ஐம்பது இலை விழுமாம். எங்கள் பாட்டி கதை கதையாய் இவற்றை எங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள். சொல்லும் போதே தொண்டை அடைத்துக்கொள்ளும் அவளுக்கு. கரகரவென்று கண்களில் நீர் பொங்கும். மடியில் படுத்துக் கொண்டு கதை கேட்கும் என் முகத்திலும் துளி, சமயங்களில் விழும்.

என் பாட்டிக்கு ஒரே பிள்ளைதான் லபித்தது. ஏழு பெற்றாளாம். அதில் ஆறு, பிஞ்சிலேயே வெம்பி உப்பளம் காட்டில் உறங்குகிறார்களாம். எப்படியோ அப்பாவை மட்டும் தக்க வைத்துக் கொண்டாளாம்.

அப்பா, சுகபுருஷர், இன்றைக்கு இப்படி என்றால் அன்றைக்கு எப்படி இருந்திருப்பார். ஏராளமான சொத்துகளுக்கு ஒரே வாரிசு, பிரான்ஸிலிருந்து அப்போதெல்லாம் எங்கள் ஊருக்குப் பிரான்சு பட்டு வரும். சாரைப் பாம்பைப் போல வழவழப்பும், மினுங்கலும் கண்ணைப் பறிக்குமாம். அப்பா பட்டுதான் அணிவார். வெற்றிலை யில் வாய் எப்போதும் சிவந்திருக்கும். சுருள் சுருளாக அமெரிக்கன் கிராப் வைத்திருப்பார். இதோ கூடத்தில் மாட்டியிருக்கிற படத்தில் அது அப்பாவும் அம்மாவும் கல்யாணமான புதிதில் எடுத்ததாம் — பார்க்கிறேன். அப்பா அழகாக கம்பீரமாகச் சிரித்துக் கொண்டி ருக்கிறார். அம்மா மிரண்டு போய்க் கேமராவைப் பார்ப்பது தெரிகிறது.

அப்பாவுக்கு அம்மா ஈடில்லை.

அதனால்தான் வில்லியனூர், கடலூர் என்று அப்பா அழகைத் தேடிப் போயிருக்கிறார். சண்டையின் போதெல்லாம் அம்மா இதைச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறாள். தாத்தா எப்பவாவது திட்டுவாராம். ஆனாலும் ஒரே பிள்ளையைக் கண்டித்துப் பேச மனம் வரவில்லையாம் அவருக்கு.

கல்யாணமான புதிதில் அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் சண்டை யாம். 'பெண் அழகாயில்லை' என்பது அப்பா கட்சி. விஷயம் இதுதான். அவர் ஒரு நடிகையின் ரசிகர். பெண்டாட்டி அவளைப் போல இல்லை என்பது அவர் வருத்தம். அம்மா அம்மாவைப்

போலத்தான் இருந்தாள். அந்த நடிகையைப் போல இருக்கவில்லை. இருக்கவும் முடியாது.

தழையத் தழையக் கட்டின வேட்டி, அரைக்கைப் பட்டு சட்டை, பச்சைக் கண்ணாடி, உப்பிய பாக்கெட். வெற்றிலை உதடு. சுருதி பிசகாத நண்பர் குழாம். ஸ்ரீவள்ளித் திருமணம் ஸ்பெஷல் நாடகம் நடக்கிற இடங்களில் எல்லாம் அவரைப் பார்க்கலாம்.

அந்தக் காலத்தில் பிரபலமான கலைஞர்களாக இருந்தவர்களை எல்லாம் அழைத்து வந்து நாடகம் போட்ட கான்டிராக்ட் காரராகவும் இருந்திருக்கிறார். பாகவதர், சின்னப்பா, மாரியப்பா எல்லோரையும் இவருக்கும் தெரியும். இவரையும் அவர்களுக்குத் தெரியும். இது இவரது இன்றைய பெருமை.

அழகை ஆராதிக்கிற கலைஞராக இருந்ததோடு அப்பா உடலையும் நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். கழி, குத்து போன்ற பயிற்சிகளில் தேர்ந்தவராம் அவர். அப்பாவின் நண்பர்கள் சொல்லி நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு சிறு பிராணிக்குக் கூட அவரால் தொந்தரவு ஏற்பட்டதை நான் இதுவரை பார்த்த தில்லை.

நன்றாகச் சாப்பிடுவார். மதியச் சாப்பாட்டுக்கு உட்கார்ந்தார் ஆனால் குறைந்தது முக்கால் மணி ஆகும். வாழை இலையில்தான் சாப்பாடு. மெல்லிசு மெல்லிசு ஆக பிரியாணி அரிசியில்தான் சோறு. கறி, மீன், முட்டை இல்லாமல் சாப்பாடு கிடையாது. மீன் சின்ன மீனாக இருந்தால் அவருக்கு இன்றைக்கும் பிடிக்காது. பெரிய வஞ்சணை, மடவை, வெளவால் ரகங்கள் வேணும். நடுக்கண்டமாக இருக்க வேண்டும்; வறுக்கிற ஜாதியை வறுத்திருக்க வேணும்; குழம்பில் போடுவதைக் குழம்பில்தான் போட வேணும். மாற்றிச் செய்து விட்டால் போச்சு. பெண் இனத்தையே பழித்து விடுவார்.

புதன் சனிக்கிழமைகளில் எண்ணெய் ஸ்நானம். நாங்களும் செய்ய வேண்டும். அவர் இதில் ரொம்பக் கண்டிப்பு. காலையில் எழுந்தவுடனேயே எண்ணெய்க் கிண்ணத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விடுவார். உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால், நகக்கண்கள் வரை தாராளமாகப் பொறி பறக்கத் தேய்த்துக் கொள்வார். காது, கண் இத்யாதி தொளைகளுக்கெல்லாம் எண்ணெய் விட்டுக் கொள்வார். எண்ணெய் நன்றாக ஊற வேண்டும் என்பதுக்காக கூடத்தில் உலாத்துவார், உலாத்துவார் அப்படி உலாத்துவார். இடையிடையே எங்களுக்கும் தேய்த்து

விடுவார்; உச்சந்தலை எரிகிற வரைக்கும் தேய்ப்பார். எனக்குத் தலை சுற்றி மயக்கமே வந்துவிடும். அழுதாலும் விடமாட்டார். புரண்டாலும் விடமாட்டார். பளாரென்று முதுகில் அறைவார். அப்பா எங்களை இதுக்கு மட்டும்தான் அடிப்பார். வேறு எந்தக் குற்றம் செய்தாலும் அடிக்க மாட்டார்.

எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்ட பின்னர்தான் அப்பா கக்கூசுக்குப் போவார். அவர் திரும்பி வருவதற்குள் நாங்கள் குளித்து விட்டு வந்துவிடுவோம்.

எண்ணெய் ஸ்நானம் செய்கிற அன்றைக்குக் காலையில் இட்லி தோசை பலகாரம். இட்லிக்கு ஆட்டுக் கொழுப்பு அல்லது ஈரல் குழம்பு. பொடி எறா வறுவல். மத்தியானத்துக்கு கறிக் குழம்பு, கறி வறுவல். ராத்திரிக்கும் அதே.

அப்பா இப்படி வாழ்ந்தார். பணம் எங்கிருந்து வருகிறது என்பது அவருக்குத் தெரியாது. இருப்பதை எடுத்துக்கொண்டு போய் சுகமாகவும் அழகாகவும் செலவு செய்யக் கற்றுக் கொண்டார். இடையில் தாத்தா, நடுக் கூடத்தில் சட்டம் போட்ட படமாய்த் தொங்கினார். பிறகுதான், குடும்பம் என்கிற ஒன்று இருக்கிறது என்பதும், அதை நடத்த சம்பாதிக்க வேணும் என்பதும் அவருக்கு உறைக்க ஆரம்பித்தது. கூண்டுக்குள் மாட்டிக்கொண்ட கிளியைப் போலத் தவித்தார் அவர்.

ஒரே சமயத்தில் இரண்டு கள்ளுக் கடைகளையும் இரண்டு சாராயக் கடைகளையும் ஏலத்தில் எடுத்தார். மிக அதிகமான தொகைக்குத்தான் ஏலம் எடுத்திருக்கிறார். தொழிலில் அனுபவம் இன்மையும் ஏலத்தின்போது பொய்யாக மேற்கொண்ட சுய கௌரவமும், நல்லவர்கள் அல்லாதவர்களின் நட்பும்— எல்லாம் சேர்ந்து அவரை தடம் புரட்டி விட்டன. எப்படியோ கடைகளை எடுத்துவிட்டார்.

அப்பா கள்ளுக் கடையில் உட்கார்ந்து கொண்டு வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினார். தலைக்கு மேலே பாவாடைராயனும், மதுரை வீரனும் நின்று கொண்டு, கத்திகளைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறு பாராக்கொடுத்து நின்றார்கள். இரண்டு ஆட்கள் வசதியாக உட்கார்ந்து கொள்ளும் அளவுக்குப் பெரிய கள்ளுப் பானை. அதற்கு யானைக்குப் போடுவது போல பெரிய பூசை. கழுத்தைச் சுற்றி பூ மாலை தொங்கும். பக்கத்திலேயே சாக்னா கடை. காரம் போட்ட கடலை, சுண்டல், மாங்காய் பரவலாக. ஆட்டு இரத்தத்தை வேக

வைத்துக் காரம் போட்ட இரத்த வறுவல், நண்டு, எறா வறுவல், சுக்காக்கறி, இத்யாதி பட்சணங்கள். பட்சணங்கள் எல்லாம் எங்கள் வீட்டிலேயே தயாராகிக் கடைகளுக்குப் போகும்.

சின்ன வயசில் நானும் அப்பாவோடு கடைக்குப் போயி ருக்கிறேன். கள்ளின் நெடி எனக்கு வாந்தி வரும். அப்பாவுக்கும் அப்படித்தான். அப்பா ரெண்டு கள்ளுக் கடைகளுக்கும், ரெண்டு சாராயக் கடைகளுக்கும் முதலாளி. ஆனால் வாழ்நாளில் அவர் குடித்தது கிடையாது. எங்கள் தாத்தாவும் அப்படித்தான். நான் பிராந்தி குடிக்கிறேன்.

அப்பாவுக்கு விசனம் வந்துவிட்டது. வில்லியனூர் பூவாடைக் கும், மை அப்பிய சிவந்த கண்களுக்கும், கசங்கிய புடவைகளின் பாவு வாசனைக்கும் ஏங்கத் தொடங்கி விட்டார். இன்று இதைப் பற்றியெல்லாம் நான் யோசிக்கிறேன். என் வயசும், என் அனுபவங் களும், என்னையும் என் அப்பாவையும் எனக்குத் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்த்தவே செய்தன, செய்கின்றன.

நான்கு கடைகளை வைத்துக்கொண்டு நிர்வாகம் செய்ய முடியவில்லை என்கிற காரணத்தை வெளியில் சொல்லிக் கடைகளைக் கீழ்க் குத்தகைக்கு விட்டார். அவர் முகத்தில் மீ ண்டும் மந்தகாசம் வந்தது. பிடித்தமான நடிகையை ரசிப்ப தற்காக கும்பகோணத்துக்கும், வைத்தீஸ்வரன் கோயிலுக்கும் புறப்பட்டார். வில்லியனூர் கோகிலாம்பாள், கடலூர் வடிவழகு, சீர்காழி சொர்ணம், வைத்தீஸ்வரன் கோயில் பட்டு, கும்பகோணம் பரிமளம் ஆகியோர் எனக்குத் தெரிந்து அப்பா வுக்குச் சகிகள். மனுஷ ஜன்மத்தை சாபல்யமாக்கிய உன்னத ஸ்திரீகள். நான் இன்றும் இவர்களை வெறுக்கவில்லை. மனசுக் குள் இவர்களை வணங்குகின்றேன். மனுஷனுக்குச் சந்தோஷம் தருபவர்கள் — எல்லோருமே — எல்லாமே தெய்வங்கள்தான்.

மன்மதன் தன் முழு வேகத்தோடு மலர்க் கண்களை அப்பாவை நோக்கித் தொடுத்துக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், அரசாங்கமும் அவர் மீது வழக்கொன்று தொடர்ந்தது. ஏலதாரர், தான் குத்தகைக்கு எடுத்த கடைகளை அரசாங்க அனுமதியின்றிக் கீழ்க் குத்தகைக்கு விடுவது குற்றம். கடைகள் மூடப்பட்டன. வழக்கு நடந்தது. அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. அபராதத்தைக் கட்ட மறுத்த அப்பா, மேல் கோர்ட், அதுக்கும் மேல் கோர்ட் என்று வழக்காடத் தொடங்கினார். மூளையை சுய கௌரவம், போலி மதிப்பு புறம் கண்டுவிட்டது. சொத்துகள் பணமாகி வக்கீல்களை வாழ வைத்தன.

எங்கள் ஊர் கோர்ட்டுக்கு வெளியே மாமரங்கள் வளர்ந்திருக்கும். மாமரத்து இலைகளை எண்ணிக் கொண்டு, அப்பா கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு தவம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

இடையில் நண்பர்கள், தங்கள் பங்குக்குக் கூறிய ஆலோசனையின் பேரில், அப்பா என் பெயரையே வைத்து ஒரு ஹோட்டல் தொடங்கினார். பிராமணாள் ஓட்டல் ஆரம்பத்தில் நன்றாகவே நடந்தது. பட்சணங்களும் பலகாரங்களும் வெகு நன்றாக அமைந்திருப்பதர்க ஊரில் கியாதி. ஹோட்டலில் பெரும்பாலும் அப்பாவின் நண்பர்களே டிகிரி காப்பி சாப்பிட்டார்கள். இனிப்புகள் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்டவர்கள் அனைவருமே சுத்தமாகத்தான் கணக்கு எழுதினார்கள். வரவு வைக்க மட்டும்தான் மறந்து போனார்கள். இடையில் என் தாய் மாமன் ஹோட்டல் மானேஜராக வந்து சேர்ந்தான். எங்கள் ஊருக்கு அவன் வரும் போது அவனை நான் பார்த்த ஞாபகம் பசுமையாக இருக்கிறது. ஒரு வாரத்துத் தாடியோடு, எண்ணெய் வழிய, சுக்கு மாதிரி உலர்ந்து போய் இருந்தான். பழுப்பு நிறமான வேஷ்டியின் முனை நைந்து நார் நாராகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மானேஜர் பொறுப்பேற்ற ஆறு மாதங்களுக்கெல்லாம் விரல் மொத்தத்துக்கு மோதிரம், மைனர்செயின் போட்டிருந்தான். போகட்டும். இவன் இப்போதும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

ஹோட்டலை வாடகைக்கு விட்டு விட்டு அப்பா வீட்டுக்கு வந்து சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து விட்டார். இப்போதும் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். வழக்கு, மெட்ராஸ் ஹைகோர்ட்டிலும் நடந்து, அபராதம் ஊர்ஜிதமாகி, ஒரு பெருந் தொகையாகி, எங்கள் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் விழுங்கி விட்டுச் சென்று விட்டது.

அப்பா என்னை, என் தம்பிகள் இருவரையும் எதிர் பார்க்கிறார். நாங்கள் மூவரும் விழுதுகளாகி அவரைத் தாங்கப் போவதாகக் கனவு காண்கிறார். பகலில், விழித்தபடியே உத்தரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறார். சமயங்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் விடுகிறார். ‘நீங்கள் என்ன தப்பு செய்தீர்கள்... அப்பா... நீங்கள் அழக்கூடாது...’ என்று சொல்ல எனக்குத் துடிக்கும், நாக்கு எழாது.

இதுதான் அப்பா.

இனி அம்மாவைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல வேணும்.

அம்மா: அம்மாவைப் பற்றி நான் கவிதை எழுதியதில்லை. அம்மாவைப் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் புளித்த கள்ளின் நெடியைப் போல எனக்குக் குமட்டும். ஒரு கிராமத்தைச் சேர்ந்தவள். அட்சராப்பியாசம் அறவே இல்லாதவள். பதினாறு வயதில் கட்டிக் கொண்டு வந்தவள். அவளைப் பொறுத்தவரை அவள் புக்ககம் பெரிய இடம் தான். இந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தவுடன் அவள் பிர மித்துப் போயிருப்பாள். யார் உறவு, யார் தூரத்து உறவு, யார் அசல் என்று அவளால் அனுமானித்து இருக்க முடியாது. வேளைக்குப் பந்திபந்தியாய் இலைகள் விழுகின்றன. கோட்டை அடுப்பைப் போல அணைதல் அறியாமல் எரியும் அடுப்பு. சதா சர்வகாலமும் சமையல் அறைகளிலேயே உழலும் அடுப்புக்காரி வாழ்க்கை.

அம்மா முணுமுணுக்காமலே இந்த வீட்டுக்கு உழைத்துப் போட்டிருக்கிறாள். காலையில் கண்ணைப் பிட்டுக் கொண்டது முதல் அலுத்துப்போய் பாதி ராத்திரிக்கு மேல் படுக்கையில் வந்து விழுகிற வரைக்கும் அவள் அவளாகவே இருந்து இருக்க முடியாது. வாஸ்தவம்தான். ஒரு பெண் தலையெழுத்து அதுதான் என்பது அவள் அவளுக்குச் சொல்லிக் கொண்ட சமாதானமாய் இருக் கலாம்.

வாழ்க்கையில் என்ன கஷ்டம் இருந்தாலும், புருஷன் ஹிதமாக இருப்பானேயாகில், எல்லா கஷ்டங்களையும் பெண் ஜயித்து விடுகிறாள். இங்கே புருஷன் ஹிதம் இல்லை. அப்பா—அம்மாவின் ஆரம்ப காலத்து வாழ்க்கை சுகம் அறியாதது.

படுக்கையில் அப்பா இருந்திருக்க வேண்டும். காலையிலிருந்து வீட்டுக்கும், கடைக்கும் விதவிதமாகச் சமைத்துச் சமைத்து நொந்த கைகளை, அப்பா வருடிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அம்மா அம்மாவாக இருந்திருப்பாள். எல்லாக் கஷ்டங்களும் ஒரு கண் இமைப்புநேரத்தில் மறைந்து போய் இருக்கும். அம்மாவைப் பேச வைத்திருக்க வேண்டும் அப்பா. கல்லாகிக் கனத்துப் போயிருக்கும் ஒரு ஸ்திரீயின் ஹிருதயம் பஞ்சாகி, வார்த்தைகளாகி வெளி வந்தி ருக்கும். லேசாகி இருக்கும்; அப்பா இதைச் செய்யவில்லை. அப்பா தான் மாசத்துக்கு இருபது நாள் ஊரிலேயே இருக்கமாட்டாரே.

அப்போது அம்மா ஊமைக் கிளி. யாரிடம் அவள் பேசி இருப்பாள்? மாமியாரிடம் என்ன பேச முடியும்? மாமனாரிடம்

பேசவே முடியாது. வருவோர் போவோரிடம் என்ன பேசிக் கொண்டிருக்க முடியும்?

அப்பா பணம் குறையும்போது மட்டும் ஊருக்கு வருவார். ஒரு வாரம், பத்து நாள் தங்குவார், குளிப்பார், சாப்பிடுவார், தூங்குவார், நண்பர்களோடு வெளியே போவார்; வருவார். அம்மாவோடு முகம் கொடுத்துப் பேசியதில்லையாம் அவர். இரவில் வேலைகளை யெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு அடுப்பை மெழுகி, எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்களா என்பதை நிச்சயப் படுத்திக் கொண்டு படுக்கை அறைக்கு ஈரக் கையைத் துடைத்துக் கொண்டு, காயாத ஈர நெஞ்சோடு அம்மா வந்திருப்பாள். அப்பா தூங்கிக்கொண்டு இருந்திருப்பார்.

தாத்தாவும், பாட்டியும் ஜாடை மாடையாகச் சொன்னார் களாம். 'பெண் பிடிக்கவில்லை' என்று அப்பா சொல்லிவிட்டாராம். அம்மா இப்போ போடும் சண்டைகளில் எல்லாம் தவறாமல் இதைச் சொல்லிக் காட்டுவாள்.

அப்பாவும், அம்மாவும் இப்படி மூன்று வருஷம் இருந்தி ருக்கிறார்கள். பின்னால் ஒன்று பட்டு விட்டார்கள் இது எப்படி என்று நான் யோசிக்கத் தேவையே இல்லை. மனுஷ இயல்பே இப்படித்தான். நாம் கல்லாலும் சிமிண்டாலுமா செய்யப்பட்டி ருக்கிறோம். வெறும் சதையாலும் இரத்தத்தாலும் தான்.

இவர்களுடைய தாம்பத்திய வாழ்க்கை எப்படி இருந்திருக்கும் என்று நான் யோசிக்கிறேன். பிள்ளைகள் விளையாடிய கண்ணா மூச்சு விளையாட்டாகத்தான் இருந்திருக்கும் யார் கண்ணை யார் கட்டியிருப்பார்கள், யார் யாரைப் பிடித்திருப்பார்கள்? ஒன்றை என்னால் யூகிக்க முடிகிறது. அகம் கவ்விய அந்தரங்கத்தின் தேடலாக இது இருந்திருக்காது. இருட்டுக்குப் பயந்த குருட்டுக் காமமாகத்தான் இது இருந்திக்க வேண்டும். ஓர் அத்தியாவசியத்தின் தவிர்க்க முடியாத வடிகாலாகத்தான் இருந்திருக்கும்.

அம்மா அழகானவள் என்று என்னால் நினைக்க முடிய வில்லை. போட்டோவில் பார்க்கிறேன். கச்சலான, பயந்த, விக்கித்த, உதடுகள் விரிந்த, மேம் பற்கள் இரண்டு வெளித்தெரிகிற அம்மா. பேயும் கூட பருவத்தில் அழகாய் இருக்கும். இவள் இருந்திருக்க மாட்டாளா? ஏதேனும் ஒன்றில், ஒரு விதத்தில், அப்பா அதைச் சீராட்டி இருக்கக் கூடும்.

இவர்கள் பதினாலு பெற்றார்கள். தங்கியது நாங்கள் மூணு பேர்தான். அம்மா வசதியாக வாழ்ந்த காலம் ஒன்று உண்டு. தாத்தா, பாட்டி எல்லோரும் போய் தனக்குத் தானே எஜமானி ஆகி, தனக்குத்தானே செலவு செய்து கொண்டு அவள் தர்பார் செலுத்திய காலம். மாடத்திலும், உட்கார்ந்த இடத்திலும் — பணத்தை எங்கு வைத்தோம் என்று அவளுக்கு ஞாபகம் இருக்காது. யாராவது எடுத்து வைத்துக் கொண்டாலும் தெரியாது. இப்படிப் பெரும் போக்கில் அவள் பழகிவிட்டாள்.

அம்மாவின் ருசியும் அப்பாவினது போலத்தான். அம்மாவுக்கு மீன் இல்லாமல் முடியாது. மத்தியானம் மீன். இரவும் மீன். இரவுக் குழம்பை சுண்ட வைத்துக் காலையிலும் இட்லிக்கு மீன். அம்மா வின் உடம்பில் இரத்தம் ஓடுமா? மீன் ரசம் ஓடும்.

அப்பா என்னைப் பாதித்த மாதிரி அம்மா என்னைப் பாதிக்க வில்லை. அம்மா என்கிற ஸ்திரீ ராட்சசி ஆனது போன பத்து வருஷங்களாகத்தான். அப்பா வந்து ஈஸிசேரில் சாய்ந்தார். அம்மா எழுந்து உட்கார்ந்து விட்டாள். அப்பா சுத்தமாக மௌனமாகி விட்டார். அம்மா பேச ஆரம்பித்து விட்டாள்.

அம்மாவுக்கு இரவு இல்லை. பகல் இல்லை. பேச ஆரம்பித் தாள். ஆதி காலத்தில் அப்பாவால் அவள் புறக்கணிக்கப்பட்டது தொடங்கி அன்று வரையிலான சரித்திரங்களை சகல அர்த்த பாவங்களோடு வாய் கிழிய ஆங்காரத்தோடு எதிர்ப் பக்கத்து வீடுகள் கேட்கும்படி பேசஆரம்பித்தாள். அவள் கண்களில் ஒரு குரூரம் தென்படத் தொடங்கியது. ஸ்திரீயின் கண்களில் பாம்பின் குரூரம் வரலாமா? அப்பா செயலோய்ந்ததில் அவள் அந்தரங்கமாக ஸந்தோஷப் பட்டாள்.

அம்மாவை நான் வெறுக்கத் தொடங்கினேன்.

அப்பாவோடு அவள் முப்பத்தைஞ்சு வருஷம் சம்சாரம் நடத்தினாள். மூன்று வருஷம் அஞ்ஞாத வாசம் பண்ணினாள். மீ தி முப்பத்திரண்டு வருஷம் குடித்தனம் நடத்தியிருக்கிறாள். போன பத்து வருஷங்களாகத்தான் அவள் பழி வாங்கத் தொடங்கி யிருக்கிறாள். ஒரு கால் நூற்றாண்டு காலம் வெந்து, புழுங்கி, மனம் சலித்து, காயங்கள் ஆறாமலே இருக்கக் கீறிக் கீறி விட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்.

மாமனார் மாமியார் இருந்தவரை மருமகள் வாயைத் திறந்தி ருக்க ஹேது இல்லை. அவர்கள் போன பின்பு அப்பா செயலில்

இருந்தார். அப்பாவைப் பார்த்து அம்மா என்ன, யாருக்குமே பேசத் தோணாது. தவிர, அம்மா ஓர் ஏழைக் குடும்பத்திலிருந்து பணக்காரக் குடும்பத்துக்குக் கட்டிக் கொண்டு வந்தாள். இந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மை அவளை ஹிம்சித்திருக்கும். இப்போ அப்பாவும் ஏழை. பேச மட்டுமல்ல. ஏசவும் தொடங்கிவிட்டாள்.

வீட்டில் மண்ணெண்ணெய் இல்லை என்பதில் விஷயம் தொடங்கும். 'நீங்கள்' என்று அப்பாவை விளித்துப் பேச்சைத் தொடங்கி 'நீ'யில் முடிப்பாள். எதிர், அண்டை, வீட்டுப் பொம்பிளை களை அழைத்து வந்து உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டு அம்மா 'அந்த நாளைய'க் கதைகளைச் சொல்வாள். அப்பா கூடத்தில்தான் படுத்திருப்பார். அவருக்கும் கேட்கவேண்டும் என்பதே ஆசை.

தம்பி.

இவனுக்கு இப்போது வயது பதினெட்டு ஆகிறது. பையன் குறுக்கில் வளர்ந்து ஒரு யானைக் குட்டியைப் போல் இருக்கிறான். பதினெட்டு வயதில் ஏழாவதே படித்து, மேலும் படிப்பு ஏறவில்லை என்று சொல்லிவிட்டுப் பள்ளிக் கூடத்தை விட்டு நின்றுவிட்டான்.

சில பேரைப் பார்த்தால் சில பறவைகள், மிருகங்கள் என் நினைவுக்கு வரும். இவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் பன்றியின் ஞாபகமே எனக்கு வருகிறது. பன்றியைப் போலவே தின்பான். சதா அடுப்பங்கரையிலேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்து, செரிமானம் ஆகக் கூடிய எதையும் எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு போய்விடுவான்.

எதையுமே ஒழுங்காகச் செய்யத் தெரியாதவன் இவன். எல்லாப் பிரகிருதிகளுக்கும் மூளை என்று ஒன்று இருக்கும். இது வாஸ்தவ மானால் இவனுக்கும் மூளை இருக்கலாம். ஆனால் அது கொசு மூளையாகத்தான் இருக்கும்.

இவன் லட்சியம் சினிமா பார்ப்பது. சினிமா பார்க்கவே பிறவி எடுத்து வந்தவனைப் போலப் பார்த்தான்; பார்த்துக் கொண்டி ருக்கிறான். அவனுக்கு அபிமான நடிகன் படங்களையெல்லாம் சேகரித்து ஒரு 400 பக்க நோட்டில் ஒட்டி வைத்துக் கொள்வதே இவனது வாழ்நாள் காரியம். ஒரு நாளைக்கு ஒரு சினிமாவாவது இவனுக்குப் பார்த்துவிட வேண்டும். தீபாவளி, பொங்கல் போன்ற விசேஷ தினங்களில் ஐந்து சினிமாவை ஒரே நாளில் பார்ப்பான்.

தினம் ஒரு சினிமா பார்க்க இவனுக்குக் காசு எங்கே கிடைக்கிறது? திருடுவான். அம்மா அலமாரியில் மாற்றி வைக்கும் சில்லறைக் காசுகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திருடிச்

சேர்ப்பான். எட்டணா சேர்ந்தால் போதும். தேங்காய் வாங்கி வைத்திருந்தால் அதை எடுத்துப் போய் விற்றுவிடுவான். அரிசியைத் திருடி விற்பதும் உண்டு. தன் பழைய சட்டைகளை விற்பான். என் சட்டைகளையும் சமயங்களில் எடுத்துப் போய் விற்றதுண்டு.

சிகரெட் பழக்கம் உண்டு. பாவம், சமயங்களில் காசில்லாமல் மிகக் கஷ்டப்படுவான். பார்க்கப் பரிதாபமாய் இருக்கும்.

அப்பா இவனை அழைத்துப் போய் ஒரு மோட்டார் மெக்கானிக்கிடம் சேர்த்தார். ராத்திரி கரி முகமும், உடம்பெல்லாம் எண்ணெய் அழுக்குமாக வந்து சேர்ந்தான். அம்மாவுக்குக் கண்ணீரே வந்துவிட்டது. 'என் பிள்ளை இப்பிடி எல்லாம் கஷ்டப் படத்தான் வேணுமா?' என்று அப்பாவிடம் சண்டை போட்டாள். அப்பா வழக்கம்போல விட்டத்தைப் பார்த்தார். திரும்பவும் சினிமா பார்க்கவும், நிம்மதியாக சினேகிதர்களோடு சல்லாபம் செய்யவும் வேண்டிய நேரம் கிடைச்சாச்சு.

இவன் என்ன செய்யப் போகிறான்? என்ன தொழில் செய்து சாப்பிடப் போகிறான்? குறைந்த பட்சம் தன் ஒருவனை இவன் எப்படிப் போஷித்துக் கொள்ளப் போகிறான்? தெரியாது.

இந்தக் குடும்ப ஆலமரத்தைத் தாங்கப் போவதாக, அப்பா இவனை ஒரு விழுதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

என் இரண்டாவது தம்பியைப் பற்றியும் கொஞ்சம் நீங்கள் தெரிந்து கொண்டால் நல்லது.

இவனுக்கு வயது பதினேழு. ஏழாவது படித்துக் கொண்டி ருக்கிறான். இந்த வருஷமோ, அதற்கு அடுத்த வருஷமோ பள்ளிக் கூடத்தை இவன் விட்டுவிடுவான். இது சத்தியம்.

இவன் ஒல்லியானவன், தின்பதில் பெரியவனுக்குச் சற்றும் குறையாதவன். பேசும்போது நாக்கு இவனுக்குத் தெத்தும். இது இவனது பலவீனம். இதுவே பலம். இதையே காரணமாக வைத்து அம்மாவின் இரக்கத்தைச் சம்பாதித்து விடுவான்.

சினிமா பார்ப்பதில் பெரியவனுக்குக் கொஞ்சமும் சளைக்கா தவன் இவன். இவனுக்குக் காசு எங்கே கிடைக்கிறது? திருடுவான். இவன் திருட்டு வெகு விசேஷமானது. வீட்டில் கிடக்கும் பழைய பித்தளை, இரும்பு இவைகளைத் திருடிக் காயலான் கடையில் விற்று டிக்கெட்டுக்குச் சேர்த்து விடுவான்.

ஒருமுறை பெரியவனுக்கும் இவனுக்கும் ஏதோ பங்கில் தகராறு. சாவகாசமாக விற்கலாம் என்று ஓர் இரும்புத் தாழ்ப்பாள், ஒரு சைக்கிள் டைனமோ ஆகியவற்றை எங்கிருந்தோ எடுத்து வந்து பெட்டியில் வைத்திருந்தான் சின்னவன். அம்மா இவற்றை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு ஒரு பழஞ் செருப்பையும் வைத்து விட்டாள். சாயங்காலம் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்தவன் ரகசியமாகப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போனான். முகம் வெளுத்து விட்டது.

சின்னவன் அம்மாவை அதிகாரத்தோடு காசு கேட்பான். என்ன கஷ்டமாக இருந்தாலும் அம்மா கொடுத்துவிடுவாள். காரணம் இதுதான். அம்மா தன் பலவீனங்களை அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டாள். எனக்கும், என் மனைவிக்கும் நடக்கும் உரையாடல்களை ஒட்டுக் கேட்டு அவளுக்குச் சொல்லும் படியாக அவனைப் பழக்கிவிட்டாள். ஒட்டலிலிருந்து மனைவிக்கு நான் என்ன பலகாரம் வாங்கிப் போய்க் கொடுக்கிறேன், எத்தனை ஜாக்கெட்டு துண்டுகள் வாங்கி வருகிறேன், இத்யாதி சின்ன விஷயங்களை யெல்லாம் மோப்பம் பிடித்து அம்மாவிடம் காதும், மூக்கும் வைத்துக் கதை சொல்வது. இதன் பிரதியுபகாரமாக அம்மா காசு கொடுப்பாள். சினிமாவுக்கு இரண்டாம் ஆட்டம் போக அனுமதி கொடுப்பாள்.

இதன் பயனாகப் பெற்றவர்கள் மீதிருக்க வேண்டிய ஒரு சாதாரண மரியாதை கூட இவனுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. கோணலாக வளர்ந்தான். நிமிர்த்த அம்மாவாலோ, என்னாலோ கூடவில்லை.

பரிட்சை மார்க் லிஸ்டில் இவனே கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான். ஹெட்மாஸ்டர் அப்பாவின் நண்பர். ஒருநாள் வீட்டுக்கு வந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது உண்மை வெளியாச்சு. இதற்காவது அம்மா கோபிப்பாள் கண்டிப்பாள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஊகூம். அப்பா முனகினார். 'உனக்கு அப்பா இல்லேடா... அப்பிடின்னு சொல்லுடா...' என்று விட்டாள்.

இவனும் ஒரு விழுதுதான். இந்த விழுது தன்னைத் தாங்கும் என்று அப்பா எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அடுத்தது நான்தான். எல்லாவற்றிலும் பெரிய விழுது நானே இந்தக் குடும்பத்து ரட்சகன். மேய்ப்பன் என்று அப்பா நம்பினார்.

அப்பா என்னை டாக்டராக்க வேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டார். அம்மா இந்த உலகத்துச் செல்வங்களையெல்லாம் வாரி அவள் காலில் கொட்டுவேன் என எதிர்பார்த்தாள், நல்ல சவுக்குக் கரியாகத் தேய்த்து அவர்கள் முகத்தில் பூசினேன்.

பள்ளிக்கூடத்து வகுப்பறைக்குள் நான் பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்த அந்த நாளிலேயே அவள் — அவள்தான் கலைக் கன்னி — என்னைக் கண்ணடித்து வெளியே கூப்பிட்டாள். நான் வெளியே வந்துவிட்டேன். என்னைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டுபோய் பல ஆச்சரியங்களை எனக்குக் காட்டினாள். விந்தை களைக் கற்பித்தாள். சிருஷ்டி விசித்திரத்தை எனக்குப் போதித்தாள்.

நான் பொம்மை செய்யும் கலைஞன் ஆனேன்.

பதின்மூன்று, பதினாறு வயசிலேயே அருமையான, காண்பார் புருவம் மேலேறும்படியான பொம்மைகளையெல்லாம் நான் செய்தேன். என் கண்ணில் விழுந்த அனைத்தையும் என் மனசில் கட்டிப்போட்டு வைத்துக் கொண்டேன். என் விரல்களால் அவற்றுக்கு உருவம் கொடுத்தேன். என் முன்னால் விரிந்து படுத்தி ருக்கும் என் புஸ்தகங்கள் நான் பொம்மை செய்யும் மண்ணைவிட எந்த விதத்திலும் உசத்தியானதாக எனக்குப் படவில்லை. நான் அந்தப் புஸ்தகங்களை வாரித் தூரப் புழுதியில் எறிந்தேன். நான் படிப்பை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

என் அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் நான் நாலாவது பிள்ளை. முதல் மூன்றும் பிறந்து செத்துப் போயின. பிள்ளைகள் தங்காமல் போகவே, அப்பாவும் அம்மாவும் காசி, இராமேஸ்வரம் போய் பிள்ளைவரம் இருந்து, நோன்பு நோற்றுப் பெற்ற பிள்ளை நான். சின்ன வயதில் நான் கேட்டது எதுவும் எனக்குக் கிடைக்காமல் இருந்தது இல்லை. கிடைக்காவிட்டால் நான் கோபக்காரனாவேன்.

அப்பா ஓட்டல் வைத்திருந்த நேரம். அப்போது என்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் மத்தியில் மவுத் ஆர்கன் பிரபலமாக இருந்த சமயம். அப்பாவை ஒன்று வாங்கிக் கொடுக்கச் சொன்னேன். அப்பா சரியென்றார். வேலை மிகுதி மறதி காரணமாக இன்று, நாளை என்று தள்ளிப்போட்டுக் கொண்டே வந்தார். வழக்கம் போல ஒருநாள் சாயங்காலம் டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கல்லாப்பக்கம் வந்து நின்றேன்.

"மறந்துட்டடம்பா... நாளைக்கு வாங்கித் தர்றேன்" என்றார் அப்பா. வியாபாரம் மும்முரமாய் நடந்து கொண்டிருந்தது. நான்

நின்று கொண்டேயிருந்தேன். அப்பா என் பக்கம் திரும்பினார். அந்தச் சமயத்தில் நான் எப்படி அந்த விதம் மாறினேன் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. அப்பாவின் கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறை விட்டேன். ஹோட்டல் ஸ்தம்பித்துவிட்டது ஒரு கணம். சர்வர்கள் குழுமி விட்டார்கள்.

அப்பா சிரித்தபடியே, "அடேயப்பா... எம்மவன் என்னை விடப் பெரிய கோவக்காரம்பா...!" என்றார். அவர் கண்கள் நீர்க் கோடுகளால் பிரகாசித்தன அன்று. ராத்திரி நான் நல்ல தூக்கத்தில் இருக்கும்போது என்னை எழுப்பி மவுத் ஆர்கனைக் கொடுத்தார்.

என் பொம்மைகளை அப்பா ரசித்தார். அம்மா கரித்துக் கொட்டினாள். நான் பொம்மை செய்ததற்காக அல்ல. அதைக் காசாக்க என்னால் முடியவில்லை என்பதற்காக. என்னால் என் பொம்மைகளை விற்க முடியவில்லை. விற்றாலும் வாங்குவாரும் இல்லை. என் பொம்மைகளைவிட அழகிலும், தரத்திலும் குறைந்தவை விற்பனையாவதைக் கண்டு அவள் வயிறு எரிந்தது. அதற்கு நான் என்ன செய்யட்டும்? என்னைவிடத் திறமைக் குறைவான கலைஞர்கள் பொம்மை விற்றே சமூக அந்தஸ்து, சௌகர்யங்களோடு வாழ்வதைப் பார்த்து அவள் என்னைத் தன் விஷப்பற்களால் தீண்டிக் கொண்டேயிருந்தாள். நல்ல வேளை! நான் அவள் விஷத்தால் பாதிக்கப்படவில்லை.

அப்பா என்னை என் போக்கில் விட்டார். என்னை அவர் புரிந்து கொண்டார். என் அப்பா என்னைப் போலத்தான் என்பதையும், நான் அவரைப் போலத்தான் என்பதையும், பரஸ்பரம் நாங்கள் இருவருமே புரிந்துகொண்டோம். அப்பா ஸ்திரீகளிடம் தேடிய அழகை நான் களி மண்ணில் தேடுகிறேன். நாங்கள் இருவருமே கலைஞர்கள்தான். என் கலா பூர்வமான வாழ்க்கை எனக்கு இந்தத் தரிசனத்தைத் தான் தந்தது.

அப்பாவை நான் ஆராதிக்கிறேன்.

என் உடலை வளர்க்கவாவது, போஷிக்கவாவது எனக்கொரு வேலை தேவை என்பதை என் நண்பர்கள் உணர்ந்து எனக்கொரு கடை வைத்துக் கொடுத்தார்கள். கடைசி வரைக்கும் என் சக்தியை அனைத்தும் திரட்டிக் கடையை நான் கைவிடாமல் ரட்சித்தேன். ஆனால் கடை என்னைக் கைவிட்டது. எந்த விதமான வியாபாரத் துக்கும் நான் லாயக்கானவன் இல்லை என்பதை என் அனுபவங்கள் உணர்த்தின.

நான் என் கூட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டேன். மண்ணைக் காய விடாமல் நீரூற்றிப் பிசைவதும், கலர் தாள்களை வெட்டிச் சேகரிப்பதும், வர்ணங்களை கொட்டாங்கச்சிகளில் ஊற்றிக் கலப்பதும் என் நித்திய வழக்கமாய் விட்டது.

நான் காளி பொம்மை செய்யவேண்டும் என்று ஒருவர் கேட்டார். நானும் செய்தேன். வந்து பார்த்தார்.

'ஹ... இதுவா காளி? ... தூக்கிய பாதம் எங்கே?... துருத்திய நாக்கு எங்கே? ஏந்திய திரிசூலம் எங்கே?... பதினாறு கைகள் எங்கே?' என்றார் அவர்.

'அதற்கு இன்னும் வேளை வரவில்லை. அதுவரையில் காளி இப்படித்தான் இருப்பாள்...!' என்றேன்.

நான் சிருஷ்டித்த காளி சாந்த சொரூபி.

புருஷ உதடுகள் ஸ்பரிசிக்காத வெற்றிலை உதடுகளும் கொண்டு சௌந்தர்ய வில்லியாய் நிர்வாணமாய் இருந்தாள்.

'நீ ஒரு கலைஞனா?' என்று அவர் போனார்.

அப்புறம் ஒருவர் வந்தார். மக்களெல்லாம் மதித்து வணங்கும் ஒருவரின் பொம்மையைச் செய்யச் சொல்லிப் போனார்.

நானும் செய்து வைத்தேன். வந்து பார்த்தார்.

திடுக்கிட்டு மூர்ச்சித்தார். 'என்ன இது, தலையைக் காணோம்!' என்றார். 'இவர்களுக்கெல்லாம் தலையே கிடையாது... இல்லாததை இருப்பதாய்ச் சொல்லுவது பெரும் பாவம்...!' என்றேன்.

அவர் என்னைத் தூற்றிப் போனார்.

அப்பாவின் நண்பர் ஒருவர். நாலைந்து பஸ்களுக்கு முதலாளி. அப்பா வாழ்ந்த போது கூடவே இருந்து பலன் கண்டவர். ஒரு மனித அட்டை. ஹோட்டலில் டிகிரி காப்பியும், சுவீட்டுமாகச் சாப்பிட்டுக் கணக்கெழுதிப் போனவர். நாளதுவரை கணக்கைத் திருப்பித் தர வேண்டுமென்ற எண்ணமே இல்லாதவர். கடைத் தெருவில் ஒருநாள் என்னைப் பார்த்தார்.

'என்னப்பா... சௌக்யமா?... உங்கப்பன் எப்படி இருக்கான்...?' என்றார்.

'சௌக்யம்தான்...!' என்றேன்.

'என்ன செய்யிறே?"

'சும்மாதான் இருக்கேன்.'

'சும்மா இருக்கியா...? வயசாகல்லியா?... ஏதாவது பிஸினஸ் பண்றது...'

'பிஸினஸ் பண்ணப் பணம் இல்லே...'

ஏங்கேயாவது கடன் வாங்கறது...!

'கொடுத்த பணம் திரும்பி வந்தா தேவலாம்...'

'யார் தரனும்...?'

'நீங்கதான்...!'

'என்ன...!'

'அப்பாவோட ஓட்டல்ல தின்ன பாக்கி... கொடுத்தாத் தேவலாம்...'

'பொறுக்கி' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார் அவர் முகம் கோணியதை, சிவந்ததை, வெளுத்ததை, சுண்டைக்காய் ஆனதை அப்பாவிடம் வந்து சொன்னேன்.

'போறான், போ' என்றார்.

தஞ்சாவூரில் என் பொம்மைக் கலையில் தேர்ந்தவன் ஒருவன் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். போனேன். போகும் வழியில் தானே சீர்காழியும், கும்பகோணமும். அப்பாவின் சாதனைத் தோழிகளாக இருந்த சீர்காழி சொர்ணத்தையும், கும்பகோணம் கோகிலத்தையும் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது. ஸ்டேஷனில் இறங்கிவிட்டேன்.

யாரைக் கேட்பது? எப்படிக் கேட்பது?...

சொர்ணத்துக்கு எப்படியும் ஐம்பதுக்குமேல் இருக்கும் என்கிற யூகம் எனக்கு. வீடு எங்கே இருக்கும்? பெரும்பாலும் கோயிலைச் சுற்றித்தான் இருக்கும்.

கோயில் மதில் சுவர் மிகவும் பெரியதாக இருந்தது. ஓட்டி ஒரு பழைய தெரு; பழைய வீடுகள். உருக்குலைந்த ஒரு கலாசாரத்தை அங்கே என்னால் பார்க்கமுடிந்தது.

வழி வந்தவரை விசாரித்தேன்.

'சொர்ணம்கிறவங்க வீடு...?'

'எந்தச் சொர்ணம்...? நீங்க யாரு...?'

'வயசானவங்க... முந்தி இங்கதான் இருந்தாங்க. நாம்ப அசலூரு... சும்மா பார்க்கலாம்னுட்டு... நமக்கு வேண்டியவங்க.'

'செவப்பா இருப்பாளா கிழவி... அவ ஒரு மாதிரிப் பட்டவள்ள... இந்த சந்தே...'

'எந்த வீடுன்னு தயவு பண்ணி சொன்னீங்கன்னா...'

'அதோ ஒரு மச்சு வீடு தெரியுதுல்ல; அதுக்குப் பக்கத்துக் குடிசைதான்...'

அவன் ஒரு மாதிரியாக என்னைப் பார்த்துப் போனான்.

குழந்தைகள் என்னைப் பின் தொடர்ந்து கூட்டமாக வந்தன.

குடிசை வந்தது. இரண்டு பக்கங்களிலும் முழங்கால் அளவு உயரத்தில் திண்ணைகள். திண்ணைகள் மண் பெயர்ந்தும், இடிந்தும், அசுத்தமாயும்!

என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்த குழந்தைகளில் 'ஒன்று உள்ளே புகுந்து ஒரு கிழவியை இழுத்து வந்தது.

கிழவி, தட்டுத் தடவிக் கொண்டு வந்து, தூணைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து நின்றாள்.

'ஆரு...?' என்றாள்.

'நான் ரங்கநாதன்... புதுச்சேரியிலிருந்து வர்றேன்...'

'ஆங்...'

கைகளை நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டு பார்த்தாள். காது கேட்கவில்லை என்று மீண்டும் சத்தம் போட்டுச் சொன்னேன்.

'ஒனக்கு... ஒங்களுக்கு ஆரு வேணும்...?'

'சொர்ணம்கிறது...?'

'நான்தான்... நீங்க... ஒக்காருங்க... நிக்கறீங்களே...'

'இருக்கட்டும்... நான் புதுச்சேரி சாமிக்கண்ணு... மவன்...'

'ஆரு... நாடாரா...?'

தொப்பென்று திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். தோல் சுருங்கி, வற்றி, உலர்ந்து கிடந்தாள் கிழவி. ஆனாலும் மேனியின் சந்தன வர்ணம் மட்டும் மங்கவில்லை. தலைமுடி கழுத்து வரை

தான் இருந்தது. கண் ரப்பைகளின் முடியும் நரைத்து விகாரமாய் இருந்தது. நெற்றியின் பச்சை நரம்பு வீங்கிப் புடைத்துத் தெரிந்தது.

'நீயா? நீயா அம்மா நூறு மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்த ஒரு அழகின் அர்ச்சகனை இழுத்து வந்து உன்னை அர்ச்சனை பண்ணிக் கொண்டவள்...!' என நினைத்துக் கொண்டேன்.

பக்கத்து, எதிர்வீட்டிலிருந்து பல தலைகள் என்னைப் பார்த்தன. வாங்கிப் போயிருந்த பழங்களைத் திண்ணையில் வைத்து விட்டு நடந்தேன்.

கும்பகோணத்துக்கும் போனேன்.

கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

திரும்பி வந்த பிறகு அப்பாவிடம் சொன்னேன். அப்பா நீண்ட நாழிகை பேசவே இல்லை. என் கைகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

என்னைப் பற்றி இவ்வளவு போதும்.

நாங்கள்தான் விழுதுகள். இந்தக் குடும்ப ஆலமரத்தைத் தாங்கப் போகிறவர்கள்.

1979